

Sant Jordi 2025

II edició Premis Drac CSA

Reinventem la llegenda de Sant Jordi posant al centre el concepte de salut i alimentació

El drac havia arribat al regne feia temps però no per conquerir-lo amb foc i destrucció. El seu problema era un altre, i ningú sabia com ajudar-lo. Ni ell mateix, perquè el drac no sabia com demanar ajuda.

Fugia de tot i de tots, però principalment el drac fugia d'ell mateix. Fugia de la imatge que li tornaven els ulls d'aquells que el miraven, dels crits de terror que el drac sentia al seu pas, de les portes i finestres tancades i barrades, de les llances amenaçants en els braços tremolosos i porucs dels cavallers, suposadament valents. Fugia d'ell mateix i del seu cos, fugia dels miralls que li retornaven aquell cos feixuc i gros que el feien sentir tan lluny de tot i tan sol.

Feia temps, des de l'arribada al regne, que el drac havia intentat canviar; es desplaçava de puntetes per passar desapercebut i no fer tremolar el terra, es banyava a diari al riu per tal de d'apaivagar les seves flames i gairebé no menjava per canviar el seu cos, aquest cos gran i maldrestre que ja no suportava. Les cicatrius del seu cos li retornaven que ni allà, ni en cap altre regne, ningú l'estimava ni l'esperava. En realitat, el nostre drac només cercava un lloc on amagar-se, un lloc on poder-se llepar les ferides del cos i l'ànima i finalment desaparèixer.

En aquell regne hi vivia una princesa de rínxols rebels i llavis vermells com la sang. Una princesa que sabia mirar als ulls i escoltar en silenci. Una princesa que fugia de les exigències i del seu futur ja marcat abans de néixer. Volia veure món, volia acompanyar el patiment dels altres. Hi vivia també en Jordi, un jove que cercava en la natura allò que l'home no li havia sabut mostrar. En Jordi, el cavaller dels tatuatges infinits. Els tatuatges del seu cos explicaven històries de vida no sempre fàcils, patiments i pors, però també esperança i amistat.

En Jordi i la princesa van saber veure en els ulls del drac aquella por, aquell patiment i allà on ell veia un drac barroer, desmanyotat i descuidat, ells van veure un ésser adorable i valent, un drac amb ferides per curar però alhora, com en la natura, la bellesa d'allò que està per néixer, d'allò que està per venir.

Durant un temps, llarg i intens, en Jordi i la princesa es van dedicar a acompanyar el drac. Primer en silenci, al seu costat, oferint sense paraules allò que el drac encara no estava preparat per escoltar. Acompanyant-lo en els seus plors i les seves fugides. Van cuinar plegats plats per gaudir tots tres, al voltant de la taula, amb el que cultivava el Jordi i amb les flors que la princesa cuidava amb amor. Van oferir-li seure a taula, parlar, menjar i sentir-se estimat. Uns àpats que al principi el drac rebutjava, per por a engreixar-se, a sentir-se rebutjat, a tornar a sentir-se sol... Però qui no s'acaba delint al sentir el flaïr d'aquells menjars tan exquisits? Les amanides de l'hort, els tomàquets madurs, la samfaina de coloraines i els bolets que junts havien anat a cercar al bosc; els pèsols amb patates i les torrades amb mel. La llet amb civada als matins i les pomes verdes àcides a mitja tarda.

Poc a poc, el drac va anar trobant en aquell lloc, amb els seus amics, un espai segur, un lloc de confiança on mostrar-se tot ell, amb tots els seus defectes però també amb totes les seves virtuts, gaudint dels seus amics i de la certesa de no estar sol al món. Va aprendre, en aquella taula, amb aquells amics i amb aquells àpats a obrir el cor, a confiar en ells i així, a confiar de nou en el món, però sobretot a confiar en ell mateix i a estimar el seu cos.

I tot i que les ferides no estaven curades, sí apedaçades per poder tornar a començar.

Explica la llegenda que el 23 d'abril, el drac emprèn de nou el seu vol. Vol mostrar als altres la seva bellesa, la seva fortalesa i vol ajudar-los a gaudir de la vida i d'una taula amb companyia. I no ho fa sol, ho fa acompanyat del Jordi, el cavaller dels tatuatges infinits i de la princesa de llavis vermells com la sang. Plegats, viatjaran pel regne repartint paraules que curen l'ànima i receptes per curar el cos. I flors vermelles com la sang i històries amb finals diferents.

Autora: Carmen Elvira Villagrà, treballadora social del Centre de Salut Mental Infantojuvenil del Consorci Sanitari de l'Anoia

